

perturbacions neuropsíquiques, donant llavors lloc a síndromes de difícil diagnòstic diferencial, per tractar-se d'estats mixtes (hipomaniacs, delirants imaginatius, pseudoparalítics, etc). Finalment, en mantes ocasions l'alcohol actua per via indirecta (circulatòria) sobre el sistema nerviós, mercès a la seva acció esclerògena o esclerosant.

*Morfinisme:* La intoxicació crònica per la morfina dona símptomes especialment greus i visibles en el sistema nerviós. Es clar que l'aspecte extern d'aquests malalts ja crida l'atenció inclús al profà: el gran emmagriment, l'extraordinària sequedat i el color lleig, groc-grisenc, de la pell, la tendència a la aparició de forúnculs, abscessos i pústules, la precoç canície, la fragilitat de les ungles, les càries dentàries, la gran miopia, l'actitud cansada, etc., són signes que fan sospitar el morfinisme. Però els símptomes més importants i característics pertanyen a l'esfera neuropsíquica, i són: un insomni pertinaç (que exigeix dosis creixents del tòxic), una amnèsia progressiva, abúlia, irregularitat i malestar del seu humor, l'embotament ètic i estètic de la seva personalitat que es torna feroçment egoista, perturbacions de la sensibilitat sensorial i cenestèsica (disestèsies, parestèsies), accessos d'angoixa, etc.

Si tenim en compte que entre 1.000 morfinòmans ha trobat Rodet 287 metges i Oppenheim entre 100 n'ha trobat 42, comprendrem la importància que per a nosaltres revesteix aquesta toxicosi.

*Cocaïnisme:* Podem dir que el cocaïnisme reproduceix, exagerant-los, els perjudicials efectes del morfinisme i condueix, més ràpidament que

aquest, a un estat de progressiva decadència corporal i psíquica, en el qual el malalt, ultra esdevenir un ser inútil a la Societat, es torna un element pertorbador que pateix de tota mena d'alteracions vegetatives, sensorials i psíquiques (deliri cocaínic, deliri de gels, deliri de petitesa, deliri cenestèsic) i és capaç de la comissió de tota mena d'actes delictius.

*Efectes mediats:* Per molt terribles que puguin ésser els efectes immediats dels tòxics de què tractem, no poden comparar-se amb els efectes mediats que secundàriament s'exerceixen sobre la família dels malalts i sobre la Societat. El vell adagi "que un boig en fa cent", pot dir-se que enlloc no troba una confirmació més que ací. Un toxicòman lliure representa un focus de propagació del vici i és, a més, un poderós dissolvent dels principis bàsics de la moralitat i de l'ètica, tant més terrible com la seva posició i prestigi socials acostumen a ésser, sobretot en els començaments, brillants.

Així l'alcohòlic embrutit suggerirà idees i projectes innobles en els ingenus cervells que l'escoltin, el morfinòman pervers ocasionarà la ruïna moral i material de la seva família, i la cocaïnòmana inveterada no desapropitarà una ocasió per a fer caure en l'abjecció a noves víctimes.

Com es veu, doncs, el perill del contagi, d'una banda, i el potencial delictiu que tot toxiòman porta amagatzemat, de l'altra, fan que la Societat hagi de considerar amb preferent atenció aquest problema, i de fet en els Estats ben organitzats s'han pres per a combatre'l tota mena de medis, que seran sintetitzats en el pròxim article.